

Kunstroof
door
Ellis Flipse

Published by Ellis Flipse at Smashwords.

Copyright 2012 Ellis Flipse

<http://www.ellisflipse.com>

<http://www.boekengek.com>

Kunstroof

Jet hijgt, ze moet hard trappen om de bult op te komen. Zoals altijd fietst ze dwars door het park naar huis. Niet over de paadjes. Dat is voor saaie mensen. Zo is het veel korter.

Ja! Eindelijk boven! Jet kijkt achterom. Haar hond Bertus komt er al aan. Mooi, denkt ze. En nu met een rotgang naar beneden. Vandaag moet het lukken om de andere kant van het park te halen zonder te trappen.

‘Au!’ Haar voorwiel raakt een grote steen, het stuur van haar fiets draait helemaal om en Jet landt met een boog in het hoge gras. Haar knie doet erg pijn, voorzichtig krabbelt ze overeind. Gelukkig denkt ze, ik kan hem nog buigen.

Oh! Nee hè. Weer een gat in mijn broek. Had ik toch maar die oude broek aangetrokken. Nu krijg ik echt op mijn kop als ik thuis kom. Door het gat heen ziet ze een flinke schaafwond.

‘Nee, Bertus niet doen.’ Bertus staat kwispelend bij haar en steekt zijn natte neus in haar nek. Jet duwt hem weg en gaat staan. Ze zet haar stuur recht en klimt weer op haar fiets. Met hoge snelheid roetsjt ze de bult af.

Eenmaal beneden op het rechte stuk kijkt ze achterom. Geen Bertus. Hè, nu moet ze speciaal voor hem afremmen. Waar blijft hij nou! Alles gaat mis vandaag.

Bertus vindt het normaal gesproken heerlijk om met een rotgang die bult af te rennen. Het lijkt altijd of hij snapt dat het een wedstrijd is. Mama zegt dat dit niet kan, volgens haar kunnen honden zo niet denken. Jet weet beter.

Ze stopt en roept: ‘Bertus! Bertus!’

Jet baalt ervan dat ze niet net als papa op haar vingers kan fluiten, dan komt Bertus altijd meteen. In de verte hoort ze hem blaffen. Hij heeft vast weer iets smerigs gevonden, denkt Jet. Als hij er maar niet in gaat rollen.

Als Bertus dat doet dan snuffelt hij eerst langdurig aan de viezigheid, daarna mikt hij zorgvuldig met zijn schouder, zodat hij precies goed op zijn rug landt. De drek zit dan tussen zijn schouderbladen. De laatste keer moest Jet hem zelf schoonmaken. Yakkes!

Jets moeder had nog zo gezegd: ‘Zorg wel dat hij schoon blijft anders zwaait er wat.’

Ze roept nog een keer, Bertus komt niet. Met een zucht gooit Jet haar fiets in het gras en strompelt moeizaam vanwege haar zere knie de bult weer op.

Bertus is zo woest aan het graven, dat hij haar helemaal niet hoort komen.

‘Wat doe je toch?’

Bertus staat onder een van de lage struiken en heeft iets voor zich liggen.

Wat is dat? denkt Jet. Het lijkt wel een pakje. Voorzichtig baant ze zich een weg door de struiken. Takken zwiepen in haar gezicht.

Jet hurkt en probeert het te pakken, ze kan er net niet bij. Ze laat zich op haar buik vallen en werkt zich moeizaam naar Bertus toe. Die staat met zijn tong uit zijn bek op het pakje te kwijlen en kijkt haar hoopvol aan. Kwispelstaartend wacht hij af wat Jet gaat doen.

‘Nee Bertus, we gaan niet spelen, ik wil alleen zien wat je daar hebt.’

Voorzichtig wurmt ze zicht naar het pakje toe. Ze wil niet achter een tak blijven steken en ook nog haar jas scheuren.

Ja, hebbes! Op haar ellebogen leunend kruipt ze achteruit de struiken uit tot ze weer kan staan.

Voorzichtig voelt ze aan het gladde papier, het kraakt als ze er in knijpt. Het is ook best zwaar voor zo’n klein pakje. Aan een kant is het papier los en ze ziet iets glinsteren. Voorzichtig maakt ze het open.

‘Oh,’ zucht Jet. Op haar hand ligt een geel beeldje, het lijkt wel een soort poes. Glinsterende ogen kijken haar aan. Met haar vinger strijkt ze wat grond van de kop af. Nog nooit heeft ze zoiets moois gezien.

Zou iemand het verloren hebben? Maar wie verliest er nu zoiets?

Liefdevol stopt ze het beeldje in haar zak en klopt de aarde en dode blaadjes van haar jas. Snel naar huis anders komt ze te laat.

‘Hoi mam!’

‘Je bent laat?’ roept Jets moeder vanuit de woonkamer.

‘Sorry, mam, ik ben gevallen met de fiets.’ roept Jet en rent de trap op. Eenmaal boven haalt ze voorzichtig het beeldje uit haar jaszak. Bewonderend strijkt ze met haar hand erover. Ze houdt het tegen haar wang, het voelt koel en glad aan.

‘Kom je eten?’ roept haar moeder onderaan de trap.

‘Ik kom!’ Snel kijkt ze haar kamer rond. Haar moeder mag het beeldje niet zien anders mag ze het vast niet houden. Ze stopt het tussen de knuffels op de plank boven haar bed en rent de trap af.

‘Heb je nu al weer een gat in je broek?’ vraagt Jets moeder.

Jet durft haar moeder niet aan te kijken, ze gaat snel aan de eettafel zitten en schuift haar bord dichterbij.

‘Kom op! Laat zien die knie.’ Jet staat op van haar stoel en laat haar broek zakken. Bezorgd kijkt haar moeder naar de zere knie en maakt het wondje schoon.

‘Je lijkt wel een jongen met al die valpartijen, hoe vaak moet ik nog zeggen dat je voorzichtig moet zijn.’

‘Ja mam, maar ik kon er echt niets aan doen.’

‘Dat zal wel weer niet. Gooi die broek maar in de was vanavond, dan kijk ik wel of ik hem nog kan repareren.’

Pfoe! Dat viel mee.

Die avond als Jet in bed ligt pakt ze het beeldje. Het is zo mooi dat het alleen maar van een rijk iemand kan zijn geweest. Ze valt in slaap met het beeldje in haar handen.

‘Jet! Let je wel op?’ Jet schrikt en ziet meester Jan voor haar bankje staan. ‘Je zit al de hele morgen uit het raam te staren. Ik heb ook gekeken, maar er is daar echt niets bijzonders te zien. Misschien is het beter om op te letten zodat ook jij straks deze sommen begrijpt?’ Iedereen giechelt en Jet krijgt een rood hoofd.

‘Ja, meester Jan.’

Het helpt niet echt. Al snel dwalen haar gedachten weer af, ze moet steeds aan het beeldje denken en de mooie glinsterende ogen.

Wat zou het toch zijn? denkt Jet.

Vanuit haar ooghoek ziet ze haar vriendin Sandra zitten. Zal ze het vertellen? Beter van niet, stel dat ze haar mond niet kan houden. Net als die keer dat ze bij die pestkop Jos zijn fietsbanden leeg had laten lopen. Toen moest Sandra het ook zo nodig aan de meester verklappen. Nee, ze moet tegen niemand zeggen dat ze zo iets moois heeft.

Na schooltijd zitten Sandra en Jet op Jets kamer en spelen een spelletje op de spelcomputer. Allebei hebben ze een grappig figuur uitgekozen. Daarmee moeten ze om de beurt over allerlei hindernissen terwijl er een monster achter hen aan zit. Sandra is haar steeds te snel af. Nooit eerder won Sandra met zoveel verschil in punten. Jet moet steeds aan het beeldje denken en let dan niet op. Keer op keer haalt het monster haar in en verliest ze.

‘Ik heb er genoeg van.’ Geërgerd gooit ze de bediening van de spelcomputer neer en gaat op haar bed zitten. Sandra gaat gewoon verder met het spel. Al snel mag ze naar een hoger niveau. Trots draait ze zich om en ziet dat Jet helemaal niet oplet.

‘Is er wat?’ vraagt Sandra.

‘Nee, hoezo?’

‘Je doet een beetje raar.’

Sandra heeft gelijk, ze doet echt raar. Zal ze het dan toch maar vertellen?

‘Kun je een geheim bewaren?’ vraagt Jet.

‘Natuurlijk! We zijn toch beste vriendinnen?’ Sandra ziet dat Jet aarzelt.

‘Ik zweer dat ik het niemand zal vertellen. Echt waar!’ Sandra houdt haar hand omhoog net als op televisie. ‘Ik vertel jou toch ook altijd alles?’

Jet kan zich niet langer inhouden. Ze doet de deur open en kijkt de overloop op. Niemand. Dan pakt ze het beeldje van onder haar knuffels. Geheimzinnig klimt ze van het bed af met haar handen gesloten om het beeldje.

Sandra buigt voorover om goed te kunnen zien wat er toch zo belangrijk is en geheim moet blijven.

Langzaam opent Jet haar handen.

‘Wauw! Wat mooi! Hoe kom je daar aan?’

‘Gevonden.’ Jet staat te stralen van trots. ‘Nou ja, eigenlijk heeft Bertus het gevonden.’

‘Mag ik het vasthouden?’

Voorzichtig legt Jet het beeldje in de handen van haar vriendin. Samen staan ze het te bewonderen als Jet voetstappen op de trap hoort. Ze grist het uit Sandra’s handen en stopt het snel achter haar witte konijnknuffel.

‘Jet?’ klinkt het van achter de deur.

‘Ja mam?’

‘Sandra moet naar huis het is vijf uur.’

‘Oké, mam.’

‘Je vertelt het aan niemand hè,’ fluistert Jet in Sandra’s oor.

‘Nee, natuurlijk niet.’

Die avond kijkt ze zoals altijd televisie tot het acht-uur-journaal begint.

‘Bedtijd,’ zegt haar moeder.

Jet pakt haar stripboek en komt onwillig overeind. Net als ze naar de deur wil lopen trekt iets op de tv haar aandacht.

Ze staat gelijk stil en staart vol ongeloof naar het beeldscherm. Naast de nieuwslezer ziet ze een foto van haar poezenbeeldje.

‘De schade loopt in de honderdduizenden euro’s, het oudheidkundig museum zal zeker nog een week gesloten blijven. Ondanks de vele tips heeft de politie nog geen idee wie de daders zijn,’ hoort Jet de nieuwslezer zeggen. Is dat echt haar beeldje? Dat kan toch niet! Of wel ... het is even groot en ook geel. Wat doet dat daar? Ze voelt haar wangen prikken.

‘...topstuk uit de verzameling,’ gaat de nieuwslezer verder. Wat zegt hij nu? Is het stuk?

Jet schrikt als ze de hand van haar moeder op haar schouder voelt. ‘Hup! Naar boven jij.’

‘Ja maar...’ hoort Jet zichzelf zeggen.

‘Wat is er Jet?’

‘Huh! Niets, ik ga al.’ Jet rent de trap op.

Ongeduldig wacht Jet tot haar moeder haar kamer binnenkomt. Vandaag lijkt dat veel langer te duren. Zoals altijd doet haar moeder het klapraam op een kier en het rolgordijn dicht. Ze schikt nog iets aan het dekbed en geeft Jet een zoen op haar voorhoofd.

‘Welterusten Jet,’ zegt haar moeder en trekt de deur achter zich dicht. Jet hoort hoe ze de trap afloopt. Haar moeder is nog niet beneden of ze is haar bed al weer uit. Op de tast vindt ze haar bureau. Helemaal achterin de tweede lade ligt haar zaklamp, ze knipt hem aan en klimt op het bed om het beeldje te pakken.

Wat vertelde die meneer van het journaal ook weer? Iets over de politie en een heleboel geld. Het had te maken met het oudheidkundig museum. Dat kent ze wel. Een mooi groot gebouw niet ver van haar huis.

Jet draait het beeldje rond voor de zaklamp. Ja, denkt Jet. Het zou best een beeldje uit een museum kunnen zijn. Misschien is het wel echt goud? Of gestolen!

Ze is nu klaarwakker. Straks denken ze nog dat ik het gestolen heb? Haar keel zit ineens dicht en haar ogen branden. Wat moet ik doen?

Ze wil het ineens niet meer vasthouden. Snel stopt ze het beeldje terug achter de knuffels en knipt de zaklamp uit. Haar hart bonkt in haar borstkas. Ze probeert te gaan slapen, maar dat lukt niet, ze haalt zich van alles in haar hoofd. Ze denkt aan de politie en verbeeldt zich hoe die haar komen arresteren. Hoe zou een gevangenis er van binnen uitzien, vraagt ze zich af. Een koude rilling loopt over haar rug. Na een tijdje stapt ze uit bed en zet de slaapkamerdeur op een kier. Het licht van de ganglamp trekt een streep over haar vloerbedekking. Met een grote sprong land ze weer in bed en doet haar ogen stijf dicht.

De volgende morgen fietst Jet gelijk naar Sandra's huis. Ze moet er gewoon met iemand over praten. Sandra komt net via de garage naar buiten.

‘Hé wat doe jij hier?’

‘Kom! Ik moet met je praten.’ Jet vertelt over het journaal en dat ze nu bang is in de problemen te zitten.

‘Echt waar! Wat deed het dan in het park? Ik geloof er niets van.’

‘Moet ik niet naar de politie gaan of iets anders doen?’

‘Wel nee, het is vast een goedkoop prul,’ zegt Sandra ineens onverschillig. ‘Kom! Laten we gaan, ik wil op tijd op school zijn. Misschien zijn die skaters er weer.’

Jet snapt er niets van. Gistermiddag vielen Sandra's ogen bijna uit haar hoofd toen ze het mooie beeldje zag.

‘Denk je dat echt?’ probeert Jet nog een keer.

‘Vergeet dat prul toch? Ik snap sowieso niet waarom je het mee naar huis genomen hebt.’ zegt Sandra en ze gaat ineens harder fietsen.

Jet heeft moeite haar bij te houden. Hoe kan ze dat nu zeggen? denkt Jet. Misschien is ze gewoon jaloers. Ja! Dat moet het zijn. Echt iets voor Sandra om

dan ineens zo rottig te doen. Iedereen kan zien dat het geen goedkoop prul is. Boos als ze is, zegt Jet de hele weg naar school niets meer tegen haar vriendin.

Ze durft er met niemand anders over te praten. Die hele dag heeft ze een raar gevoel in haar buik. Ze is ineens niet meer zo blij met het beeldje.

Na school gaat Jet met niemand mee om te spelen en vraagt ook aan niemand om met haar mee te gaan. Jet fietst zomaar rondjes door de wijk.

Wat moet ik doen?

Voor ze het weet is ze in de straat van het oudheidkundig museum. Ze is daar een keer binnen geweest. Het stond er helemaal vol met oude dingen. Veel van die dingen vond ze maar saai, behalve die echte mummie. Die was echt cool. Daar zaten nog tanden in en je kon de het skelet met de resten huid zien, op de pekken waar het windsel eraf was.

Ze hoort papa nog zeggen: ‘Die oude dingen zijn heel belangrijk. Geleerde mensen kunnen er aan zien hoe ze vroeger leefde.’

Er hangt een bordje ‘gesloten’ op de deur. Ze zet haar fiets tegen een boom en sluipt naar een raam. Als ze op haar tenen staat kan ze net naar binnen gluren. Aan de linkerkant staan glazen vitrines en een groot standbeeld. Als ze rechts kijkt ziet ze hoe er iemand door een deur binnenkomt.

Haar tenen doen zeer, toch blijft ze kijken. De man pakt een bezem en begint met het vegen van de vloer. Dan kijkt hij op en ziet haar. Het voelt of ze een stomp in haar maag krijgt. Jet rent terug naar haar fiets en scheurt zo snel ze kan de straat uit.

Die avond eten ze zuurkool met worst. Jet heeft geen honger en schuift haar stuk rookworst van links naar rechts over haar bord.

‘Ze hebben vanmorgen iemand gearresteerd voor die inbraak in het museum,’ zegt haar vader. ‘Die sufferd heeft vorige week in een café op lopen scheppen dat hij overal binnen kon komen. Geen beveiligingssysteem was te moeilijk voor

hem, had hij gepocht. Dat deed hij vast om indruk te maken op een meisje, wedden? De caféhouder heeft na het journaal gelijk de politie gebeld'

Jet spitst haar oren.

'Schoften zijn het,' reageert haar moeder fel. Die criminelen hebben geen idee wat ze kapot maken. Ze denken alleen maar aan geld en niet dat iets moois en heel oud nu voor iedereen verloren is.' Jets moeder kijkt boos. 'Ik zou het wel weten. Van mij mogen ze zulke lui levenslang in de gevangenis gooien.'

Jet schrikt van de felle toon in haar vaders stem. Misschien ben ik nu ook schuldig omdat ik het beeldje op mijn kamer heb, denkt ze. Zou ik dan ook naar de gevangenis moeten? Ze heeft wel eens een gevangenis op televisie gezien, het was echt vreselijk. Ze kan het niet langer verdragen en barst in huilen uit.

'Wat heb jij nu ineens?' Haar vader kijkt haar vol verbazing aan.

'Niets, ik moet gewoon huilen.' Jet durft het niet te zeggen.

'Kom op! Wat is er loos.' Ze voelt hoe haar moeder over haar haren strijkt en ziet hoe haar vader ineens bezorgd opkijkt.

Het voelt net of ze stikt. Nog steeds wil ze niets zeggen maar de blik in haar moeders ogen maakt dat er iets knapt vanbinnen. 'Ik wil niet naar de gevangenis,' gooit ze eruit.

Haar vader kijkt haar moeder over de tafel vragend aan. Die schudt haar hoofd.

'Jet. Waar heb je het over? Wie zegt dat jij naar de gevangenis moet,' vraagt haar moeder.

'Ik heb iets uit het museum en nu denken ze vast dat ik het gestolen heb. Ik ben bang,' snottert Jet.

'Jij hebt iets uit het museum?' Haar vader kijkt haar ongelovig aan.

'Ja, ik zag het gisteravond op televisie. Bertus heeft het gevonden.' Met rode ogen kijkt Jet op naar haar ouders. Gelukkig zien ze er niet boos uit. 'Het is boven.'

Haar vader staat op. 'Laat maar eens zien wat jij hebt.'

Samen lopen ze de trap op en gaan haar slaapkamer binnen. Jet pakt de konijnenknuffel en voelt erachter. Niets! Ze weet zeker dat ze het hier had verstopt. Een voor een trekt ze alle knuffels van de plank boven haar bed. Geen poezenbeeldje.

‘Nou, komt er nog wat van?’ Haar vader staat ongeduldig te wachten.

‘Het lag hier, echt waar.’ Jet barst weer in tranen uit.

‘Genoeg! Kom mee naar beneden, ik denk dat wij eens moeten praten.’

Terug aan tafel weet Jet niet waar ze moet kijken. Hoe kan dit nu? denkt ze. Vanmorgen lag het er nog? Ze schrikt op als haar vader een klap op tafel geeft. ‘Jij zou toch beter moeten weten dan ons onzin op de mouw te spelden. Het is echt erg wat er is gebeurd in het oudheidkundig museum, dat is niet iets om grappen over te maken.’

‘Ja maar,’ snift Jet. ‘Ik had het echt, ik heb het zelfs aan Sandra laten zien. Die dacht dat het maar een prul was.’

‘Ah!’ zegt haar moeder. ‘Nu je Sandra noemt, dat was ik nog vergeten te zeggen.’

‘Ze was hier vanmiddag nog, net na school om haar computerspelletje op te halen.’

‘Computerspelletje? Er was hier helemaal geen computerspel van haar.’ Ineens denkt Jet terug aan vanmorgen, dat Sandra het een prul noemde. Haar vriendin was dus echt jaloers.

‘Dat is het! Sandra heeft het natuurlijk van me gepikt. Zij was de enige die wist waar het lag,’ roept Jet.

‘Nu moet het niet gekker worden. Jij zegt eerst dat je een gestolen object uit het museum hebt, dat nu zou het opnieuw gestolen zijn door je beste vriendin!’ Haar vader staat woest op van de tafel. Zijn stoel valt achterover. ‘Ik wil er niets meer over horen.’ Hij pakt de krant en gaat op de bank zitten.

Jet is misselijk van ellende. ‘Toch had ik het poezenbeeldje, echt, jullie geloven mij nooit,’ mokt ze.

Haar moeder heeft meer geduld dan haar vader en vraagt: ‘Vertel me nu eens gewoon wat er is gebeurd, vanaf het begin.’

Met horten en stoten komt het hele verhaal eruit. Dat ze altijd over die bult fietst in het park omdat paadjes saai zijn. En dat ze was gevallen. Over Bertus die maar bleef blaffen, het pakje en alles wat er daarna gebeurd is tot aan het moment dat ze het beeldje op het journaal zag.

‘Dat is een heel verhaal,’ zegt haar moeder. ‘En nu denk jij dat Sandra het heeft meegenomen?’

‘Waar kan het anders zijn? Ik heb niemand anders het beeldje laten zien?’ Omdat haar moeder niet boos is krijgt Jet weer wat moed. ‘Volgens mij was Sandra jaloers en daarom is ze natuurlijk na schooltijd teruggekomen.’

Ook haar moeder stapt op van de tafel. ‘Wel, er is maar één manier om daar achter te komen, niet waar? Pak je jas en trek je schoenen aan, we gaan!’

‘Waarheen dan?’

‘Naar Sandra natuurlijk!’

Oh, nee. De problemen worden steeds groter. Nu zal haar moeder het ook tegen Sandra’s ouders vertellen, straks denkt iedereen dat ze een dief is. Diep ongelukkig volgt Jet haar moeder naar de auto. Had Bertus dat rotbeeld maar nooit gevonden.

Sandra’s moeder doet de deur open en kijkt heel verbaasd als ze Jet en haar moeder ziet staan.

‘Er zijn toch geen problemen hoop ik?’ Jet kan wel door de grond zakken van ellende.

‘Ik ben bang van wel,’ zegt Jets moeder. Mogen we binnenkomen?’

‘Ja, natuurlijk.’ Sandra’s moeder loopt voor Jet en haar moeder uit naar de woonkamer. ‘Neem plaats.’

Jet gaat naast haar moeder op de bank zitten en staart ellendig naar de grond. Jets moeder doet het hele verhaal uit de doeken. ‘Tja, en de enige manier om duidelijkheid te krijgen was in de auto springen en hier naartoe rijden.’

‘Ik ben blij dat u dat gedaan heeft.’ Sandra’s moeder staat op en roept onder aan de trap: ‘Sandra, wil je even naar beneden komen?’

Zodra Sandra de kamer instapt ziet ze Jet en haar moeder zitten. Ze krijgt een vuurrood hoofd.

‘Als ik je zo zie dan weet jij vast wel waarvoor Jet en haar moeder hier zijn,’ zegt Sandra’s moeder.

‘Nee mam, geen idee waarom ze hier zijn.’ Sandra blik flitst even naar Jet, maar dan draait ze haar hoofd weer naar haar moeder.

‘Ze liegt!’ Jet springt op van de bank.

‘Ho, ho niet zo snel, Jet. Zolang we geen beeldje hebben weten we niets zeker,’ zegt haar moeder.

Sandra’s moeder staat ook op en richt zich tot haar dochter. ‘Dan heb jij er vast geen problemen mee dat we even op je kamer kijken.’

Ze lopen met zijn vieren de trap op naar de slaapkamer van Sandra. ‘Wacht jij maar hier op de overloop,’ zegt Sandra’s moeder. ‘Jet, ga maar naar binnen en kijk maar of het er is.’ Behoedzaam loopt Jet de kamer in. Sandra’s moeder volgt haar naar binnen.

Haar ogen speuren de kamer rond. Ze ziet niets bijzonders. Het bed, de kledingkast en de boekenkast vol frutsels zien er normaal uit. Dan kijkt ze in de laden van het bureau. Niets. Wat nu! Het moet hier gewoon zijn.

Sandra’s moeder begint ongeduldig te worden. ‘En! Of moeten we tot de conclusie komen dat je zelf iets te veel fantasie hebt.’

Dan bedenkt Jet ineens dat Sandra een dagboek bijhoudt. Ze heeft het haar kort geleden laten zien. Een klein boekje met mooie vlinders op de buitenkant. Er zit ook een slot op, zodat niemand anders het kan lezen. De sleutel hangt aan een zilveren ketting rond haar nek. Ze bewaart het dagboek in een oude

schoenendoos onderin haar kledingkast. Jet duikt op de kast af en trekt hem open. Daar! Achter de schoenen ziet ze de doos. Behoedzaam haalt ze het deksel eraf, bang dat ze het niet zal vinden. Ze ziet het dagboek en wat frutsels. Ze voelt aan een stuk stof en roept: ‘Hebbes!’ Triomfantelijk houdt ze het beeldje omhoog.

Jets moeder komt nu ook de kamer in. Even staat ze vol bewondering naar het beeldje te kijken. ‘Ik denk dat we het over eens zijn dat dit niet van Sandra is.’ Ze draait zich om en kijkt de moeder van Sandra indringend aan.

Die kijkt nu heel ongelukkig. ‘Ik denk het wel,’ antwoordt ze en draait zich om naar haar dochter. ‘Sandra? Ga jij je kamer in en kom er niet uit voor ik je roep.’

Sandra glipt langs Jet haar kamer binnen.

‘En ik dacht nog wel dat je mijn beste vriendin was.’ Met die woorden beent Jet de kamer uit. Ze gaat de trap af zonder om te kijken en loopt direct naar de voordeur. De tranen staan in haar ogen en ze wil niet dat Sandra het ziet.

‘Laat me weten hoe dit afloopt.’ Sandra’s moeder houdt de deur voor hen open.

‘Dat zal ik zeker doen. Sorry, dat we zo maar binnen kwamen vallen,’ zegt Jets moeder en loopt het tuinpad op.

Zonder iets tegen elkaar te zeggen stappen ze de auto in en rijden naar huis. Jet is blij dat ze het terug heeft. De tranen lopen nog steeds over haar wangen.

‘Ben je niet blij dat je het terug hebt?’ Haar moeder kijkt haar van opzij aan.

‘Dat wel, maar ik ben mijn beste vriendin kwijt. Ik zal het haar nooit vergeven.’

Jets moeder parkeert de auto en draait zich om naar Jet. ‘Het spijt me dat je een vriendin kwijt bent. Toch is het misschien maar goed dat je nu weet dat ze niet eerlijk is. Kom! Dan zullen we je vader eens vertellen dat je gelijk had.’

Het poezenbeeldje staat midden op de keukentafel. Jet en haar vader en moeder zitten er omheen.

‘Sorry dat ik je niet geloofde. Zeg nu zelf, het is een raar verhaal.’ Haar vader pakt het beeldje op en bekijkt het van alle kanten. ‘Ik denk dat je gelijk hebt Jet, het zou inderdaad van die kunstroof kunnen zijn. Volgens mij is het massief goud.’

‘Moet ik nu naar de gevangenis?’ Jet kijkt haar ouders angstig om de beurt aan.

‘Wel nee, gekkie. Hoe kom je daar nu bij!’ Haar moeder lacht haar geruststellend toe.

‘We zullen wel de politie moeten bellen, begrijp je dat?’ Haar vader kijkt haar vragend aan.

‘Echt? Kunnen we het niet gewoon terugbrengen naar het museum? Dan is alles toch weer in orde?’ Jet wil niet met de politie praten.

‘Nee Jet, dat gaat niet. Ik zal ze gelijk bellen.’ Haar vader staat op en pakt de telefoon. Op de achterkant zit zo’n handige sticker met alle belangrijke telefoonnummers. Jet ziet hoe hij het nummer leest en intoetst. Ze houdt haar adem in. Het is vast geen geluksbeeldje.

‘Ja goedemiddag, u spreekt met meneer de Valk. Kan ik iemand aan de lijn krijgen over die museum inbraak?’

Er valt een lange stilte, dan spreekt hij verder. ‘Ook goedenavond. Ja, ik weet zeker dat ik iets heb dat u zal interesseren.’ Terwijl hij praat draait hij het beeldje voor zich in het rond.

‘Natuurlijk kunt u langskomen. Ons adres is Dwarssteeg 15. Tot zo.’ Jets vader hangt op en zegt: ‘Zo, die komen eraan.’

‘Dan ga ik koffie zetten.’ Jets moeder verdwijnt de keuken in. Jet zit op de bank, ze wriemelt zenuwachtig aan een loszittend draadje van het kussen. Het poezenbeeldje staat voor haar op de salontafel.

O! Wat duurt dat wachten lang.

De bel gaat. Jet veert op, haar moeder loopt de kamer uit en doet de voordeur open. Ze hoort stemmen en even later zwaait de kamerdeur open. Een vrouw in gewone kleren stapt de kamer binnen. Haar ogen flitsen in het rond. Zodra ze het beeldje ziet staan staat ze stil en kijkt Jets moeder vragend aan.

‘Gaat u rustig zitten, dan schenk ik koffie. Daarna zullen we u alles vertellen.’
Jets moeder verdwijnt naar de keuken

‘Bent u echt van de politie?’ vraagt Jet.

‘Jazeker, we hebben niet allemaal een uniform aan,’ antwoordt de vrouw. Met een snelle beweging laat ze een leren mapje met een blauwe kaart erin zien. Haar foto en naam staan er duidelijk op. ‘Ik ben inspecteur Marieke, noem me maar gewoon Marieke en jij bent...’ De vrouw steekt haar hand uit.

Jet schudt de hand en stelt zich voor. Marieke gaat zitten. Ze ziet er best vriendelijk uit. Heel anders dan ze verwacht had. Haar moeder komt binnen met de koffie en haar vader neemt plaats naast Jet op de bank.

‘Jet, wil jij die mevrouw hetzelfde vertellen als je ons hebt vertelt?’ Jet schrikt op. Dat had ze niet verwacht, ze krijgt het er warm van.

‘Vertel het maar in je eigen woorden,’ zegt Marieke vriendelijk. ‘Als ik vragen heb komt dat wel als je klaar bent. Het is ook helemaal niet erg als je wat vergeet. Dat komt later wel.’

Jet vindt ergens de moed om te beginnen. Haar wangen gloeien. Na een paar zinnen is ze niet meer zenuwachtig en vertelt alles. Zodra ze stopt met praten pakt Marieke het beeldje op en zegt: ‘En dit is wat je hebt gevonden?’

‘Ik niet, Bertus heeft het gevonden,’ corrigeert Jet, Marieke.

‘Oké, herstel, wat Bertus heeft gevonden. Wat denk je dat het is?’

‘Het lijkt wel een poes,’ antwoordt Jet.

Inspecteur Marieke glimlacht. ‘Dan is het wel een drieduizend jaar oude poes. Weet je? Dit noemen ze een sfinx, eigenlijk is dat ook een soort poes. Heb je wel eens van Farao’s gehoord?’

‘Ja mevrouw.’ Natuurlijk heeft ze dat. In stripboeken en ook in die mooie Bijbelverhalen komen Farao’s voor. Koningen waren het, maar dan van Egypte.

‘Dit beeldje is waarschijnlijk van een echte Farao geweest. We weten het natuurlijk niet zeker. Het is gestolen uit het museum en we zijn heel blij dat jij, sorry Bertus, het heeft teruggevonden.’

Jet zucht van opluchting.

‘Zou je ons willen laten zien waar je het hebt gevonden?’

‘Ja natuurlijk! Nu meteen?’

‘Als dat zou kunnen.’ Inspecteur Marieke is al gaan staan en pakt haar mobiel. Ze toetst een nummer in en wacht. ‘Ik wil graag een sporenonderzoeksteam hier hebben. Kan dat?’ Inspecteur Marieke knipoogt naar Jet. Dan praat ze verder. ‘Prima, Dwarssteeg 15. Ik wacht voor de deur.’

Even later stopt er een grijze bestelbus voor het huis met twee mannen voorin. Inspecteur Marieke trekt de deur aan de zijkant van de bus open en laat Jet als eerste instappen. Ze neemt plaats op de bank achter de twee mannen. Het is een rare bus. Tegen de wanden zijn allemaal kasten getimmerd, ze ziet zelfs een soort bureau met een computer erbovenop. Over de vloer verspreid staan allemaal metalen kisten en overal liggen kabels.

Jet legt uit hoe ze naar het park moeten rijden. Haar vader en moeder blijven op de stoep achter.

Het park ziet er eng uit in het donker. Er zijn maar een paar lantarenpalen langs de paden. Ze loopt stoer naast Marieke en brengt haar via de wandelpaden naar de bult waar ze altijd tegenop fietst, die met die lage struiken. Ze moet de plek aanwijzen, maar mag er niet dichtbij komen. De chauffeur van de bus rijdt

gewoon dwars door het park over het gras naar hen toe. Zodra de bus ook is aangekomen hebben ze vanwege de koplampen in elk geval genoeg licht.

De mannen stappen uit en beginnen spullen uit te laden. Op verschillende plekken stellen ze lampen op. Daarna, doen ze de lichten van de bus uit. Ze pakken een raar apparaat en lopen ermee heen en weer.

‘Wat doen ze?’ vraagt Jet aan Marieke.

‘Die dingen zijn metaaldetectoren, daarmee kunnen ze in de grond voelen met stralen. Als er metaal in de grond zit gaat het apparaat piepen.’

Jet gluurt schuin omhoog naar Marieke, die gespannen naar de mannen kijkt. Inspecteur, dat klinkt echt belangrijk, denkt ze. Bij de politie maak je vast veel spannende dingen mee.

Samen kijken ze toe hoe de mannen zoeken.

‘Inspecteur, ik denk dat ik iets heb,’ roept een van de mannen vanachter de struiken. Jet loopt achter Marieke aan naar de plek waar de man staat. Voor geen goud blijft ze alleen in het enge park achter. De man wijst naar de grond. Jet ziet helemaal niets, maar Marieke buigt zich voorover naar de grond en zegt: ‘Juist, zet de boel maar af. Jammer dat de metaaldetector niets opleverde.’

Jet snapt er niets van en vraagt: ‘Wat zien jullie dan en wat is afzetten?’

‘Kijk Jet!’ Marieke wijst naar de grond. ‘Die voetstappen zijn heel groot. Normaal gesproken lopen grote mensen niet dwars door de struiken.’

Dat is zo natuurlijk, Jet heeft nooit volwassenen door struiken zien lopen.

‘Wat gaat er nu gebeuren?’

‘Zoals je ziet zijn er een heleboel van die voetstappen,’ legt de man uit. ‘En daar,’ hij wijst met zijn vinger, ‘is de grond anders dan de rest. Overal om ons heen liggen dorre blaadjes en afgebroken takken, maar daar niet. Weet je hoe dat komt?’

Jet heeft geen idee en schudt haar hoofd.

‘Dat komt omdat iemand hier kort geleden heeft gegraven.’ De man gaat staan. Hij legt een hand op haar schouder. ‘En nu gaan wij eens uitzoeken wat hier gebeurd is. Eerst zetten we met zo’n rood wit gestreept lint het gebied af zodat niemand ons komt storen en dan gaan we heel goed zoeken.’

Jet draait zich om naar Inspecteur Marieke. ‘Mag ik erbij blijven?’

‘Van mij wel, ik zal voor je naar huis bellen, zodat je ouders zich niet ongerust maken.’ Marieke loopt terug naar de bus, pakt haar mobiel uit haar tas en gaat bellen. Het duurt niet lang of ze komt al weer aanlopen. ‘Het is in orde. Je vader wilde weten hoe lang het gaat duren. Ik heb hem verteld wat we gaan doen en je mag blijven. Ik heb beloofd, dat als we klaar zijn ik je naar huis breng.’

Jet staat te glunderen. Wauw! Wat zal ze morgen op school veel te vertellen hebben.

Er arriveren nog meer auto’s in het park. Twee echte politiewagens en een gewone auto. De agenten spannen een lint rond de struiken met de voetstappen er onder.

‘Jet! Kom eens helpen!’ roept de man die de voetstap had gevonden. Ze haast zich erheen.

‘Wil jij hier in roeren?’ Jet ziet een kleine emmer met wit spul erin. Hij geeft haar een stokje om mee te roeren.

‘Het is sneldrogende gips, je moet blijven roeren tot alle klonten weg zijn. Ik haal even wat spullen uit de bus en ben zo terug.’

Langzaam draait ze rondjes in het witte spul. Het lijkt wel verf maar dan dikker.

‘Lukt het?’ De man is terug. ‘Nog even volhouden.’ Jet kijkt toe terwijl ze blijft roeren. De man plaatst plankjes als een doos zonder bodem rond een van de voetstappen.

‘Zo is het genoeg.’ Hij pakt de emmer van haar over en giet het gips voorzichtig in de diepe voetafdruk met de plankjes er rond. ‘Zodra het gips hard is halen we het er weer uit en dan hebben we een mooie schoenafdruk.’ Hij kijkt op naar Jet. ‘Je gelooft het niet, hé. Je zult het snel genoeg zelf zien. Over een halfuurtje is het droog genoeg. Die afdruk kunnen we dan vergelijken met de onderkant van schoenen. Zo kunnen we bewijzen dat iemand met dezelfde afdruk hier is geweest.’

Slim zeg. Jet heeft zoiets wel eens op televisie gezien, maar nu snapt ze het pas echt.

Een eind verder zijn mensen aan het graven op die plek zonder dorre blaadjes of takken.

Ze moet oppassen waar ze gaat staan. De man die aan het graven is kijkt helemaal niet uit. Een agent, die staat te kijken, springt naar achteren als er een schep grond op zijn voeten landt. Een stuk verder zijn nog twee mannen op een andere plek aan het graven. Met haar handen in haar zakken staat Jet aandachtig te kijken als ze haar naam hoort roepen.

Het is de man van het gips, die haar wenkt om te komen. ‘Het is klaar,’ zegt hij. Heel voorzichtig neemt hij één voor één de plankjes weg. ‘Nu gaan we zien of het gelukt is.’ Hij pakt de voetafdruk op en draait hem om. Jet kan duidelijk de ribbels van de schoenzool zien. ‘Kijk, hier op de hak is de schoen aan een kant versleten. Nu nog de persoon zoeken die zulke zolen onder zijn schoenen heeft en we schieten een groot stuk op.’

Jet kijkt hem na als hij de gipsafdruk naar de bus brengt.

‘Bingo!’ Hoort ze iemand anders roepen. Nieuwsgierig snelt ze naar de plaats waar het geluid vandaan komt. Uit een ondiepe put haalt iemand iets naar boven.

‘Het is hetzelfde papier!’ roept Jet uit. Even kijkt iedereen haar aan en ze voelt haar wangen weer gloeien. Marieke pakt het pakket aan en legt het voorzichtig op de grond.

‘Eens kijken wat we hier hebben.’ Dan kijkt ze op. ‘Kom er maar bij Jet, dan pakken we het samen voorzichtig uit.’

Vol ontzag gaat Jet op haar knieën naast het pak zitten en haalt voorzichtig het papier weg. Marieke en Jet kijken met hun mond open naar de inhoud. Prachtige sieraden van goud en enkele beeldjes fonkelen in het felle licht van de lampen. Marieke pakt een gouden ketting met grote blauwe stenen erin en houdt hem omhoog. ‘Moet je dit zien jongens!’ Iedereen rekt zijn nek om het beter te kunnen zien.

‘Ik denk dat we hebben wat we zochten,’ zegt Marieke blij. Heel voorzichtig doet ze het papier terug om het pak heen en gaat staan. Ze kijkt naar de verzamelde mensen. ‘Jongens, zonder Jet hier hadden we dit niet gevonden. Ik zal dit meteen naar het politiebureau brengen voor verder onderzoek.’ Iedereen kijkt naar Jet. Ze voelt zich verlegen, maar ook heel trots. En dan te bedenken dat ze bang was naar de gevangenis te moeten.

Samen met Marieke loopt Jet naar een van de politie auto’s.

‘Stap maar in. Dan zet ik jou eerst thuis af,’ zegt Marieke.

‘Wat gaat er nu verder gebeuren?’ Jet wil nog helemaal niet naar huis.

‘De mannen zoeken nog verder om zeker te weten dat we niets over het hoofd zien. We hebben eerder vandaag iemand gearresteerd, nu moeten we gaan bewijzen dat hij op deze plek was. Hopelijk bekennt hij en dan is deze zaak opgelost.’

Voordat ze de auto start kijkt ze Jet strak aan. ‘Ik ben echt blij dat jullie Bertus de sfinx gevonden heeft en dat jij daarbij was, anders hadden we deze spullen misschien nooit meer terug gezien.’

Achter een glas limonade vertelt Jet haar ouders wat ze in het park gezien heeft.

‘Dat is nogal wat.’ Haar moeder schudt haar hoofd ‘Het is maar goed dat je alles verteld hebt.’

Haar vader kijkt op de klok en Jet volgt zijn blik. Half twaalf. Ze is echt moe. Wat een dag!

De volgende dag op school is ze het middelpunt van de belangstelling. Iedereen staat om haar heen en luistert naar wat ze te zeggen heeft. Sandra staat er op afstand verloren bij. Jet wil voorlopig niets meer met haar te maken hebben.

‘Daarom ga ik later ook bij de politie,’ besluit ze haar verhaal. Zelfs de meester in de klas besteedt er aandacht aan. Hij belooft dat ze een keer met de hele klas naar het museum gaan om de teruggevonden schat te bekijken. De schooldag vliegt om.

Zodra de bel gaat pakt Jet haar fiets. Ze wil door het park naar huis fietsen om te kijken of er nog iets te zien is. Pas dan ziet ze Marieke staan. Ze staat ontspannen tegen haar auto aangeleund en kijkt hoe de school uitgaat. Het is duidelijk dat ze op Jet staat te wachten.

‘Hoi,’ zegt Jet verlegen. Ze voelt de ogen van de andere kinderen in haar rug prikken.

‘Ik wilde je nog even laten weten hoe alles is afgelopen. Ga je met me mee?’ Marieke wacht het antwoord niet af. Ze doet de kofferbak open en legt Jets fiets erin.

Jet stapt in de auto en ziet hoe de andere kinderen hen nagapen als ze de straat uitrijden. Onderweg wordt er niet veel gezegd.

Ze stoppen bij het museum, lopen de brede trappen op en gaan naar binnen. Marieke vertelt: ‘Onze verdachte heeft bekend. Eerst ontkende hij alles maar toen we hem de gipsafdruk lieten zien, zag hij zelf ook in dat hij er niet meer onderuit kon. Daarna vertelde hij alles.’

Samen lopen ze door de zalen met vitrines en Marieke vertelt verder. ‘Hij vertelde dat hij de spullen had begraven in het park om ze over een paar maanden op te halen. Hij dacht dat de politie dan niet meer zo naar de dader op zoek zouden zijn. Die bewuste avond raakte hij in paniek omdat hij overal de politiesirenes hoorde. Doordat hij zo bang was, maakte hij het gat niet diep genoeg. Gelukkig maar, anders had Bertus nooit kunnen ruiken dat er iets onder de grond zat. De sfinx wilde hij eerst zelf houden, maar vanwege al die politie in de omgeving heeft hij het beeldje er op het laatste moment nog bijgepropt. Daarom lag het los van de rest en nog ondieper. Vergeet niet dat het donker was. En hij had natuurlijk haast.’

Een man komt op hen afgestapt. Hij steekt zijn hand uit. ‘Hallo. Ik ben de directeur van dit museum en jij bent vast Jet.’

Voordat Jet iets kan zeggen geeft Marieke antwoord: ‘Ja, en zonder onze Jet hadden we de spullen nooit terug gevonden.’ Trots kijkt ze Jet aan.

‘Kijk! Alles weer zoals het hoort,’ zegt de directeur blij.

Jet ziet haar poezenbeeldje achter glas op een zwart fluwelen kussen staan. Het ziet er nu nog mooier uit. Ze herkent ook de andere dingen, zoals die ketting met blauwe stenen. Het is raar om die spullen die eerst in de grond verstopt zaten nu in deze prachtige vitrines te zien.

‘Jet, jij mag de rest van je leven zonder kaartje dit museum bezoeken. Vind je dat leuk?’

‘Nou en of!’ roept ze uit.

‘Mooi, dat is dan geregeld.’ De directeur neemt afscheid en wandelt weg. Marieke en Jet kuieren het museum uit. Bij de auto staan ze stil.

‘Mag ik wat vragen?’

‘Jij mag alles vragen,’ antwoordt Marieke.

‘Moet je lang naar school om inspecteur te worden?’

Inspecteur Marieke houdt het portier voor Jet open. ‘Nee hoor, dat valt best mee. Ik weet zeker dat jij een hele goede zult worden.’